

Adéu a UM

El que fou la «gran esperança blanca» del regionalisme-nacionalisme de centre-dreta, Unió Majorquina, ha tirat la tovallola. No és que desaparegui, però quasi. La Comissió Executiva del partit decidí per set vots a favor i una abstenció demanar a l'actual president del Parlament i fundador d'UM, Jeroni Albertí, els pactes exactes a què s'arribara amb el PP de Gabriel Canyelles després de les eleccions autonòmiques de 1987, per tal de decidir quina serà l'actitud del partit a partir d'ara i fins a les eleccions de 91.

La petició s'inscriu dins la relativa «reactivació» que intenta l'executiva del partit regionalista després de més d'un any en situació d'autor, amb la no-presentació a les dues darreres eleccions i el continuat sacseig a causa de les crisis internes i recanvis als llocs de decisió, com ara a la secretaria general.

L'inici de la crisi era la dimissió del president del Partit, Jeroni Albertí, l'estiu de l'any passat, qui des d'aleshores es troba allunyat de tot el que sigui la vida interna d'UM. L'activitat d'Albertí sumí el partit en un letarg del qual sembla voler sortir-ne ara. Una de les possibilitats amb què juga l'executiva és la de pactar amb el PP una coalició per les autonòmiques de 1991. Aquesta actitud troba la resistència del sector seguidor d'Albertí que veu un «entreguisme» cap al PP que els durà a la pràctica desaparició com a partit independent. Per altra banda els sector crític respecte d'Albertí, més proper al PP, veu en aquesta possibilitat l'única forma de mantenir una certa presència dins la política balear, convençuts que el PP li interes-

sa l'operació per així tenir una façana d'autonomisme. S'ha de tenir en compte que durant els darrers mesos s'han posat en marxa diverses operacions tendents a crear un partit nacionalista de centre, amb l'objectiu d'intentar desallotjar a Canyelles del govern. Si UM pactàs amb el PP totes aquestes operacions es veurien, com a mínim, dificultades en l'estratègia de voler representar el nacionalisme de centre dreta, alhora que el PP podria jugar a un cert nacionalisme-autonomisme gràcies al pacte amb UM.

¿La nova ERC?

Joan Sabanza, diputat del grup mixt al Parlament de Catalunya i ex-diputat d'ERC, ha manifestat a EL TEMPS que «el fet que els colomins s'hagin quedat el nom d'ERC és important ja que si bé el que compta sempre són els continguts, un nom hi fa molt, especialment de cara a l'electorat que té per costum votar a un a partit amb unes sigles concretes».

No obstant això, Sabanza s'ha mostrat optimista de cara al futur. La formació política encapsalada per ell mateix, Joan Hortalà i Marçal Casanovas ja té 500 seguidors amb un 70 per cent d'antics militants d'ERC i un 30 per cent de gent que s'hi ha adherit a títol individual. Sabanza ha assegurat que el 70 per cent dels alcaldes d'ERC s'han afegit a la nova formació política (ERC té 13 alcaldies).

Actualment, la nova formació política no està definida però això no vol dir, segons Sabanza, que el futur en sigui incert, «hem discutit amb els diversos simpatitzants de la nostra formació

i puc assegurar que d'aquí tres mesos convocarem un congrés constitutiu d'un nou partit polític».

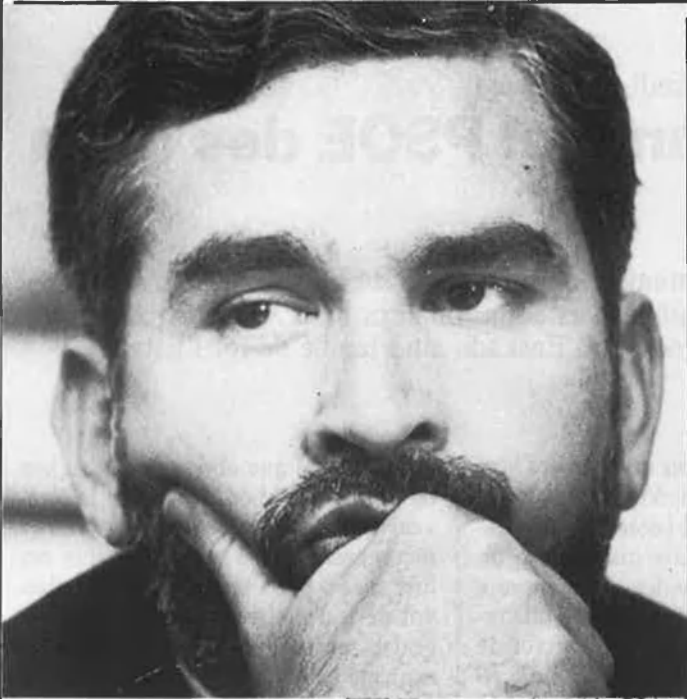
Preguntat per l'escepticisme de sectors convergents entorn de la viabilitat de la nostra formació, Joan Sabanza ha assenyalat que «això s'explica per l'interès de convergència en tot el que ha passat, els interessa una ERC força radical perquè

pensen que d'aquesta manera s'ampliarà el seu espectre de votants però per a això cal que no hi siguem nosaltres».

Sabanza afirma amb contundència: «No som transfigures si ho fossim haguéssim anat directament a un altre partit però hem preferit crear-ne un que reculli les essències de l'esquerra republicana que havíem volgut».

Jeroni Albertí i Joan Hortalà.

Les alforges de Lerma

Joan Lerma ha tornat del seu viatge al Japó amb un bagatge que li servirà per a presentar a les Corts valencians la seua política exterior amb una certa garantia per resistir els atacs de l'oposició.

Les inversions de capital nipó al port de Sagunt, l'interès per part d'alguns grups financers japonesos d'adquirir bons en una futura emissió pública per part de la Generalitat, la construcció per part d'Ogisaka d'una urbanització de luxe a Santa Pola amb un pressupost inicial de 25.000 milions de pessetes, l'arribada de 2.000 milions de pessetes de la mà de NHK Spring, un acord entre les fires de Tòquio i València i alguns convenis comercials, han estat els fruits més rellevants de la visita.

El viatge del president de la Generalitat valenciana ha significat, a més, una doble innovació en les maneres de projectar-se a l'exterior. En primer lloc, perquè ara, a diferència del seu primer viatge fa un any, ha comptat

citats entre Barcelona i València estan fets fora de lloc. Lerma ha demostrat que és més fàcil reivindicar infraestructures a Tòquio que no on realment ha de formular les peticions, és a dir, a Madrid.

Cristal·litzar el corredor del Mediterrani en la segona fase de la xarxa estatal de TGV no és qüestió d'alçar cortines de fum, sinó de reclamar infraestructures on realment les poden concedir. De Japó podran venir a curt termini acords sectorials o constitució de *joint-ventures* però no el TGV. Per a aquestes alforges són necessaris altres viatges menys espectaculars.

amb les organitzacions empresarials. I en segons lloc, perquè ha deixat de fer del tema cultural l'únic argument de les seues visites.

Fins ací la part positiva. Un altra qüestió és l'absoluta manca de projecció europea que té la política exterior de Lerma, amb comptades visites a Brussel·les per a reclamar un tros del pastís de FEDER, i una nul·la visió de l'Europa de les Regions.

Fins i tot els contactes realitzats pel president autonòmic en un intent de buscar finançament per a una futura línia de tren d'alta velo-

gat la petició de la SGAE. Josep Giménez pensa que «aquest és un problema que afecta no solament a les emissions que han rebut l'avis de precintament, sinó a les 168 emissores municipals de Catalunya i actualment estem coordinant-nos per impedir que les accions de la SGAE arriben a aturar les emissions de la nostra xarxa d'emissores».

La clau del problema és que la SGAE exigeix unes tarifes de pagament fixades quan no existien les emissores municipals i només n'hi havia de públiques i comercials. Els responsables d'EMUC creuen que l'especificitat de les emissores municipals ha de ser tinguda en compte a l'hora d'exigir el pagament per drets d'autor. EMUC considera que la potència limitada de les seves emissores, la prohibició o limitació de la publicitat, la programació basada en la informació local i cultural amb la menor presència de música, etc, són raons suficients per fer replantejar la seua postura a SGAE i per arribar a acords amb aquesta associació.

Tot i l'esperit dialogant de l'EMUC aquesta associació de les emissores locals ja ha buscat l'ajuda legal necessària per defensar-se d'accions que —segons Josep Giménez— «són prepotens, com per exemple, en requerir el segellament d'emissores quan no s'ha exigit previament cap pagament».

Les emissores municipals que han complert 10 anys de funcionament a Catalunya, es troben actualment en un marc legal que encara no determina les seves funcions. Malgrat l'aprovació de la Llei d'Ordenació de les Telecomunicacions, no s'ha desenvolupat una normativa que concreti la situació i funcions de les emissores públiques locals.

EMUC, en dificultats

La Sociedad General de Autores (SGAE) ha reclamat dels jutjats el segellament de les emissores municipals de Rubí, Cerdanyola, Santa Coloma de Gramenet, Santa Coloma de Farners, Salt, i Tarragona, argumentant que aquestes emissores no paguen drets d'autor.

Segons Josep Giménez, coordinador de les emissores municipals de Catalunya (EMUC), només en el cas de Cerdanyola el jutge ha dene-